

*Ik sta voor U in leegte en gemis,
Vreemd is uw naam, onvindbaar zijn uw wegen.*

*Spreek Gij het woord dat mij vertroosting geeft,
dat mij bevrijdt en opneemt in uw vrede.*

GEDENK BIDDEND

Monique VERMEERSCH
echtgenote van Raf DE SCHRIJVER
en moeder van Stefanie, Caroline en Barbara

22 NOVEMBER 1948 - 22 SEPTEMBER 1987

Zelfs een fluisterende stem vermocht niet die harde
tijdje te verzachten... "Monique is gestorven"...

Wie weet een afdoend wederwoord op de aanstor-
mende vragen ?

Mag een grenzeloze onmacht zomaar alle andere
tedere gevoelens versmachten ?

Volstaat een machteloze vloek tegen de Dood, ver-
momd in het ongenadig monster van de weg ?

Is er een Daarom voor het Waarom ?

Kan enkel eerbiedig stil-zwijgen, verbroken door
een doffe snik, hier genezing brengen ?

Wij die verweesd achterblijven, putten dan maar
troost uit de levendige herinnering aan Monique, die
sterke vrouw, die lieve mama, die toegewijde lerares,
die overgetelijke buur...

De woorden, die zij voorlas in haar St.-Pieterskerkje,
op die zon- en ziekendag, enkele uren voor de fatale
slag..., ze zinderen nog na met een zeldzame indrin-
gendheid en plotse ontroerende kracht : "Niemand
leeft voor zichzelf, niemand **sterft** voor zichzelf. Wij
leven en sterven voor God onze Heer : aan Hem be-
horen wij toe !". Dat was haar onvermoede afscheid :
God is oneindig veel groter dan de dood !

Vader,
laat ons niet achter
in de woordeloze leegte...
rijg ons gestamel samen
tot een vragend gebed
om kracht voor haar verscheurd gezin
om genezing van diepgeslagen wonden.

Omring haar gezin en haar naast-bestaanden
met uw bijzondere zorg
en laat Monique leven
in uw eeuwige vrede
dicht bij ons.

Heer Raf DE SCHRIJVER, haar echtgenoot,
Stefanie, Caroline en Barbara, haar kinderen,
en de familie,

danken U voor het troostvol mee-
leven hun betoond bij het heen-
gaan van hun geliefde echtge-
note, moeder en familielid

Rouwleiding Aelvoet, Ronse